

Călătoriile lui Gulliver

Repovestire după

Jonathan Swift

Ilustrații de

Francesca Rossi

Traducere de

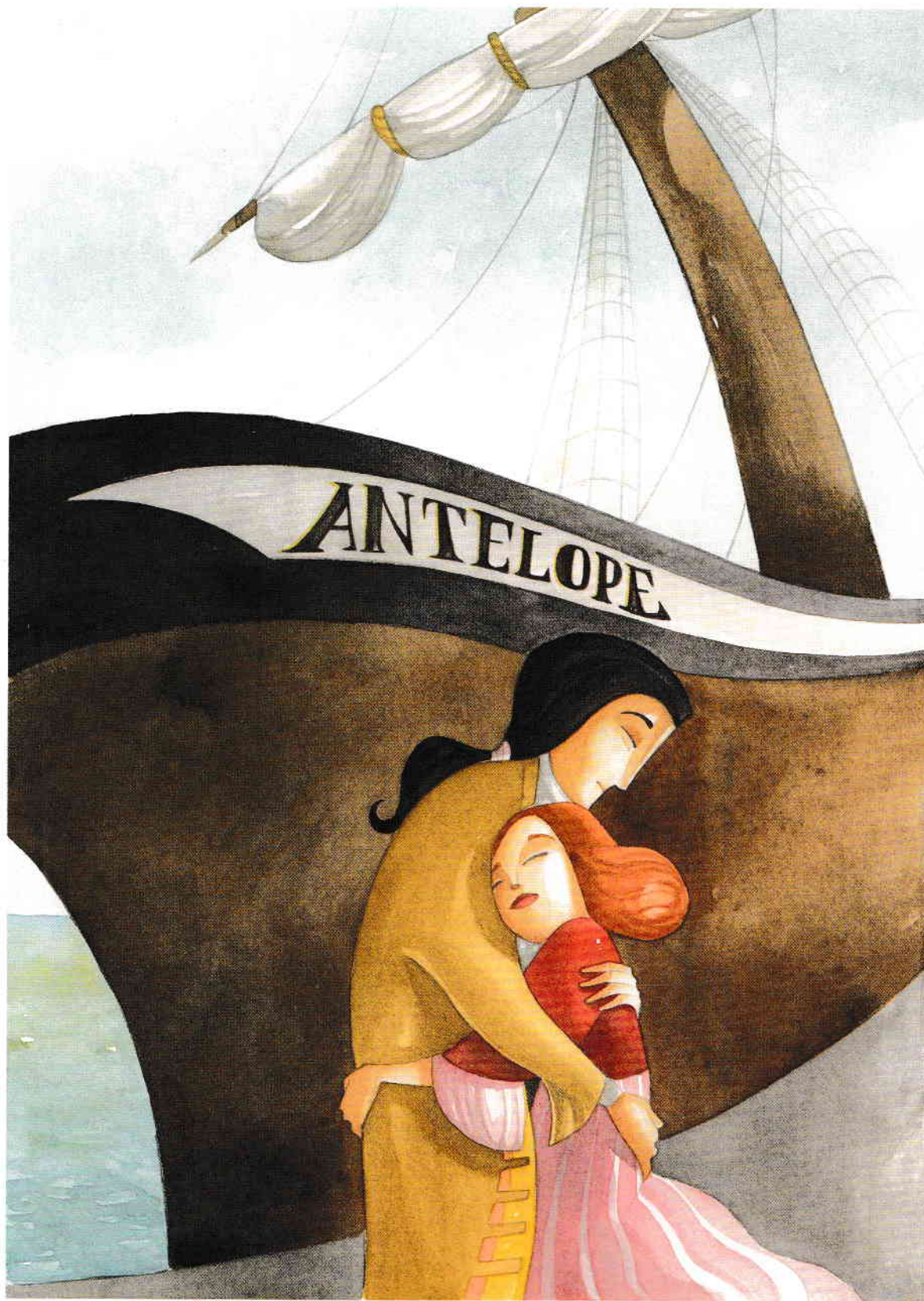
Diana Trăncuță

București, 2019

mele, trebuie să mărturisesc că abia aștept să urc la bord!

Ora plecării se apropie! În câteva clipe, voi ridica pânzele spre Indii! Deși o să duc dorul familiei

Ați auzit vreodată de Lemuel Gulliver? Nu toată lumea îi știe numele și printre cei care au avut șansa să-i citească jurnalul se numără mulți care îl consideră un om cu o imaginație bogată – în cel mai bun caz – sau un mincinos irecuperabil – în cel mai rău caz. Și totul pentru că acesta a avut niște aventuri extraordinare în viața lui!

Gulliver era un doctor respectat, care nu ducea niciodată lipsă de pacienți și care trăia o viață liniștită și confortabilă. Prea liniștită, se gândea el. Îi era dor să plece pe mare, așa cum o făcea cândva. „Ah, cât mi-aș dori să am din nou douăzeci de ani”, se gândea el, uitându-se spre țărnam de la fereastra cabinetului său. „Aș fi dispus să fiu chiar și ajutor pe punte, cum eram în tinerețe, doar pentru a avea șansa să călătoresc din nou..”

Într-o zi, Gulliver se întâlnește într-o tavernă cu un prieten vechi – un marinar cu care împărtășise multe aventuri.

– Cum mai e viața? întrebă bărbatul.

– Toate bune. Sunt doctor acum și m-am așezat la casa mea, răspunse Gulliver.

– Bravo ție, spuse prietenul său. Eu n-aș putea niciodată să mă opresc din călătorit; m-aș plictisi de moarte.

– Sunt destul de plictisit și eu, sincer să fiu, recunosc Gulliver.

– Atunci de ce nu vii cu mine? Mă urc mâine la bordul vasului *Antelope*, un vapor care pleacă spre Indii.

N-a fost nevoie să i se spună de două ori lui Gulliver. S-a hotărât într-o secundă să urce la bord cu prietenul lui – o scurtă vacanță cu siguranță nu i-ar fi stricat.

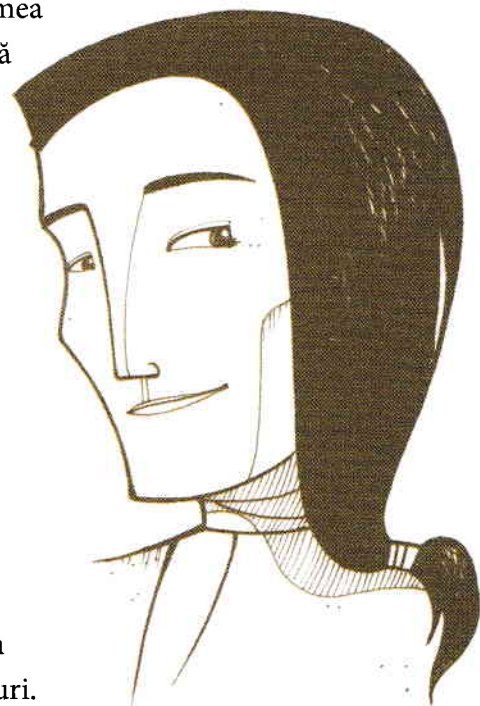
– Rămas-bun, scumpă Mary, și nu fi tristă, spuse Lemuel când își îmbrățișă soția, care venise în port să își ia la revedere de la el.

– Marea Sudică este periculoasă. Te rog să ai grijă! răspunse ea.

– Nu te teme – n-o să mi se întâmple nimic. O să mă întorc curând! exclamă Gulliver când se urcă la bord.

Și, în primele săptămâni, părea că avusese dreptate: marea era liniștită și vremea blândă. Însă curenții s-au schimbat până când au ajuns în Indiile Orientale, iar aventurierii au fost prinși într-o furtună puternică. Vaporul era la mila valurilor și a vântului.

– Nu pot să controlez vaporul în condițiile astea! strigă cârmaciul cuprins de groază.

LBRIS

We know
books

LBRIS

We know
books

Furtuna nu dădea niciun semn să se potolească și, după câteva ore, căpitanul spuse:

– Ne-am abătut de la curs. Trebuie să ne lăsăm în voia valurilor și să încercăm să ne reluăm direcția odată ce se potolește uraganul.

Și așa au și făcut. Vaporul a plutit zile întregi, împins de vânt și de valuri. Bărbații erau slăbiți și aproape rămăseseră fără apă când, dintr-odată, au auzit un strigăt.

– Pământ înainte! urlă gabierul din vârful catargului.

– Să mergem în acea direcție, repede! ordonă căpitanul.

Dar era prea târziu! Vântul era atât de puternic, încât vaporul a fost împins și izbit de o stâncă ce se înălța deasupra apei.

– Coborâți bărcile! ordonă căpitanul.

Șase membri ai echipajului, printre care și Gulliver, au reușit să coboare o barcă și, vâslind cu disperare, s-au îndepărtat de epavă. Însă bărbații au obosit în câteva ore și s-au lăsat în voia valurilor, până când barca a fost răsturnată de o rafală puternică de vânt și au căzut cu toții în apă.

Gulliver era singur. Nu știa ce se întâmplase cu tovarășii lui din barcă, darămite cu aceia care se cățăraseră pe stânca de care se izbise vaporul lor, scufundându-se. Deși spera că erau bine, se temea că dispăruseră cu toții. Cât despre el, avea puține șanse de supraviețuire. După ce se uită în gol câteva ore – agățându-se cu toată forța de barca răsturnată, la care reușise să ajungă –, lui

Gulliver i se păru că vede o fâșie de pământ în zare, o plajă lungă și îngustă care se tot apropia. Nu-i venea să-și creadă ochilor, dar vântul și fluxul îl împingeau încet spre pământul misterios. Din când în când își lăsa picioarele să cadă, sperând să simtă pământul. Aproape epuizat de oboseală, era pe cale să renunțe, când tocmai atunci picioarele lui atinseră solul și, câteva minute mai târziu, naufragiatul ajunsese în sfârșit pe uscat – deși nu fusese ușor. După ce s-a desprins de barcă, s-a împotrivit multă vreme curentului. În cele din urmă, când își pierduse toată speranța, un val uriaș l-a aruncat spre mal. Așa că Gulliver și-a adunat ultima fărâmă de putere și s-a îndreptat spre uscat.

S-a odihnit o vreme, recunoscător că era în siguranță, apoi a decis să exploreze împrejurimile în căutare de hrană și de apă sau poate de vreun sat unde ar fi putut să caute ajutor și adăpost, dar nu a văzut niciunul.

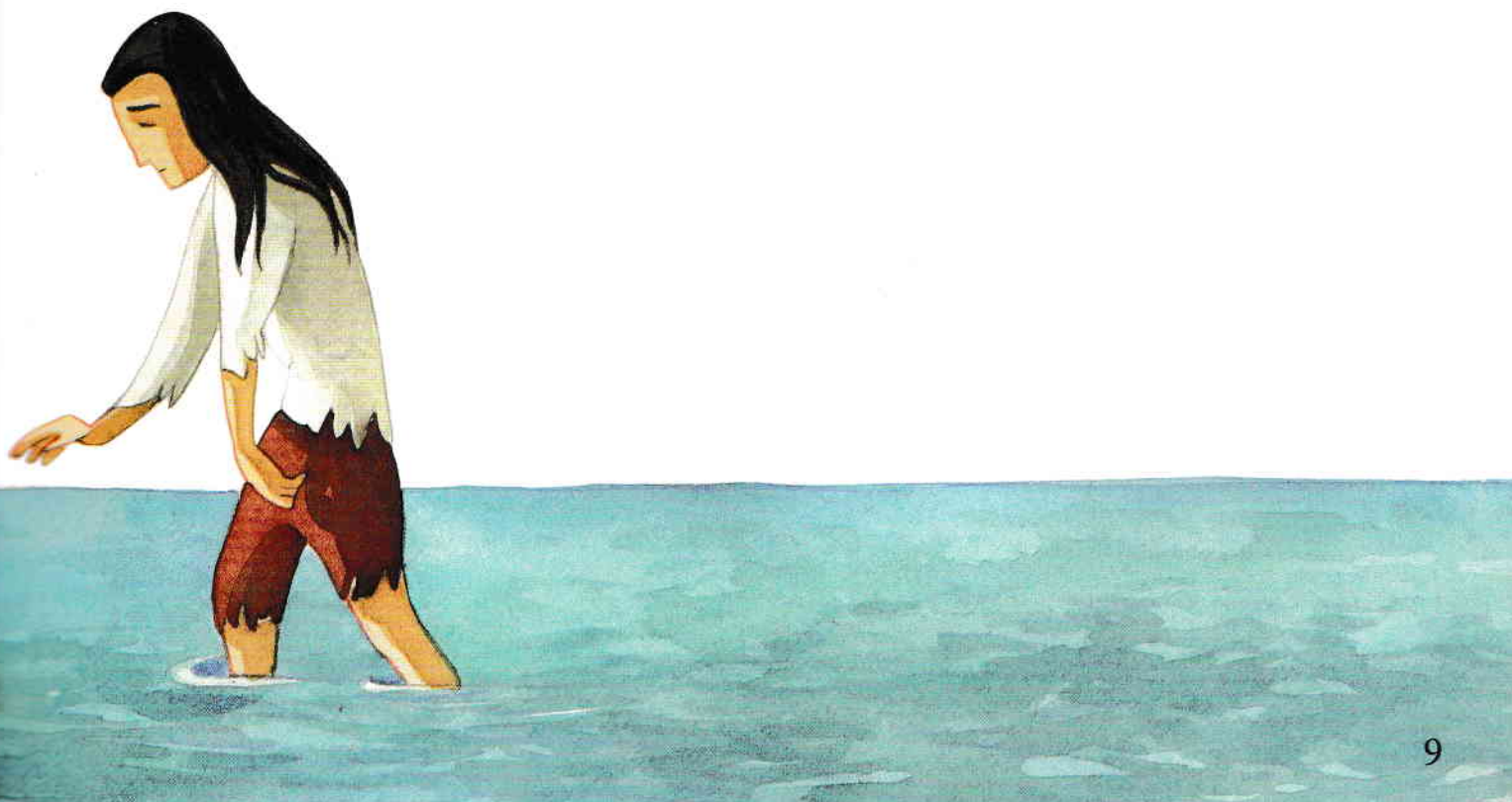
„Oare acest pământ chiar este nelocuit?” se întrebă el.

Oboseala îi învinse până la urmă curiozitatea, așa că se întinse pe iarbă și adormi.

Când se trezi, după un somn profund și odihnitor, era zi.

„Probabil am dormit ore întregi”, se gândi el, încă amețit. Încercă să se ridice, dar, în mod bizar, nu reuși. Apoi încercă să-și miște capul, dar în zadar.

După alte câteva încercări, își dădu seama că stătea pe spate, cu brațele și picioarele larg deschise.

LBRIS

We know
books

LBRIS

We know
books

